

Na ledu.

Sneg pokriva vse po rédu:
Polje, hrib in gáj;
Mi pa drsamo po lédu,
Da je káj!

Doli, góri kakor veter,
Videk, Blaž, Andréj,
Jožek, Tonče, z Minko Peter —
Vsi — juhėj!

Ako res nesreča hoče,
Da se kdo zvalí:
Sram ga bodi, kdor se joče
In kričí . . .

Pasti res na skorji trdi
Ni prijetno baš,
A nikári se ne srđi,
Videk naš!

Prvič ne in zadnjič tudi
Nisi menda sél;
Nič na tleh se nam ne múdi,
Saj si cěl! . . .

Húj, kakó v ušesa reže,
Toda nam je všeč!
Kogar zébe, pa naj leže
Spat za peč. —

Doli, góri kakor veter,
Videk, Blaž, Andréj,
Jožek, Tonče, z Minko Peter —
Vsi — juhėj! —

—k.

Po zimi.

Kako se vam čudno zdí! Kamor koli pogledate, povsod vse belo in mrzlo, mrzlo, da se Bogu usmili! Mati neprenehoma nosi drva na peč sušit ter skrbno zapira vrata za sebój, da se v izbo ne ukrade nadležni mraz. Vi sedite najraje v zapečku in se grejete, le malokedaj greste na prósto a še takrat vas rado zebe, da se hitro vrnete nazaj v gorko hišo. Ali v učilnico vender le morate in to še celó po zmrzlem snegu. Vzamete knjige ter je tišite k životu, a roki skrbno skrivate v žep, da vas ne zebe. Tudi plašček oblečete, torbo oprtate, pokrijete kučmo in tako greste v učilnico. Niste še dolgo hodili in — lóp! naravnost v torbo, da nekako čudno zaropotá. Ta in oni se ozrè nazaj, da bi videl, kaj neki je priletelo na njegovo torbo, in vaš továriš, na istem poti v učilnico, zagnal vam je trdo kepo snega v torbo. Smejete se mu in ga počakate. Potem greste vsi skupaj v učilnico